

Opvs Theologicvm

Mauro, Silvestro

Romae, MDCLXXXVII

Q. 112. Vtrum assensus fidei resoluatur proximè in summam Dei
veritatem, & in testimonium Dei.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-84131](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-84131)

consequentiam; Obedientia formalis, & propria est virtus amans honestatem obedientiam Deo, & ex amore huius honestatis volens in omnibus obedire Deo; sed hæc virtus conuenit soli voluntati, non intellectui, cum amor sit actus, non intellectus, sed voluntatis; ergo obedientia formalis, & propria conuenit soli voluntati, intellectui verò conuenit solum obedientia quædam analogica, & proportionalis, quæ consistit in hoc, vt sicut per obedientiam voluntatis volumus facere omnia, quæ Deus præcipit ex hoc præcisè motiuo, quia Deus, qui est supremus dominus, præcipit, sic per obedientiam intellectus, hoc est per fidem, credimus omnia, quæ Deus dicit, ex hoc præcisè motiuo, quia Deus, qui est summa veritas, illa dicit.

QVÆSTIO CXII.

Utrum assensus fidei resoluitur proximè in summam Dei veritatem, & in testimonium Dei?

1. Primo videtur assensus fidei non resolui in summam Dei veritatem. Assensus enim fidei cum sit supernaturalis, non resoluitur in propositiones naturaliter, sed supernaturaliter notas; sed hæc propositio, *Deus est summa veritas est*, naturaliter nota; ergo &c.

2. Secundo ex dictis qu. 108. assensus fidei resolui debet in propositiones immediatas, & ex terminis credibiles; sed hæc propositio, *Deus est veritas, infallibilis*, non est immediatè, & ex terminis credibilis, sed debet demonstrari; ergo &c.

3. Tertio videtur assensus fidei multò minus posse resolui in hanc propositionem, *Deus reuelauit mysteria Trinitatis, Incarnationis &c.* Nam non potest resolui in propositionem ex terminis neutram, & non magis connexam cum veritate, quam cum falsitate; sed propositio posita ex terminis est neutra; ergo &c.

4. Resp. cum S. Thoma 2.2. quæst. 2. art. 1. quem sequuntur communiter Theologi, assensum fidei saltem proximè resolui in summam Dei veritatem, & in testimonium, seu reuelationem Dei. Probatur; nam assensus fidei diuinæ proportionali modo resoluitur, ac assensus fidei humanæ; sed assensus fidei humanæ proximè resoluitur in veritatem, & in testimonium hominis; ergo assensus fidei diuinæ proximè resoluitur in veritatem, & in testimonium Dei. Probatur minor; nam fides humana resoluitur in præmissas, propter quas credimus esse vera quæ dicuntur ab homine; sed præmissæ, propter quas credimus esse vera quæ dicuntur ab homine, sunt istæ: *Hic homo est verax, adeoque plerumque verum est, quod dicit; sed dicit hoc, puta, Petrum esse mortuum; ergo Petrus est mortuus*; ergo fides humana proximè resoluitur in veritatem, & in testimo-

nium hominis; ergo proportionaliter præmissæ, propter quas credimus esse vera quæ dicuntur à Deo, sunt istæ: *Deus est prima, & infallibilis veritas, ac proinde semper verum est, quod dicit; sed Deus dixit, & reuelauit mysteria fidei, puta Deum esse trinum, & vnum, Verbum esse incarnatum; ergo vera sunt mysteria fidei, puta quod Deus est trinus, & vnus &c.* ergo fides diuina, saltem proximè resoluitur in summam veritatem, & in testimonium, seu reuelationem Dei.

5. Dicendum secundo: prima, & infallibilis veritas, in quam proximè resoluitur assensus fidei, consistit in duabus perfectionibus, altera intellectus, per quam Deus est ita sapiens, vt non possit falli, sed sit determinatus ad cognoscendas res, vt sunt in se ipsis; altera voluntatis, per quam Deus est ita verax, vt non possit mentiri, & fallere, sed est determinatus ad dicendum res, vt sunt in mente, siue intellectu ipsius Dei.

6. Probatur; nam prima, & infallibilis veritas, in quam resoluitur assensus fidei, est per quam Deus meretur, vt summè credamus dictis ipsius, & quæ proinde mouet ad summè credendum Deo; sed Deus meretur, vt summè credamus dictis ipsius, quia est ita sapiens, vt non possit falli, & errare in cognoscendo, & est ita verax, vt non possit mentiri, & fallere in loquendo; ergo &c. Probatur minor; existimamus enim homines mereri fidem suis dictis per hoc, quod per sapientiam sint determinati ad cognoscendum plerumque res vt sunt in se ipsis, & per veracitatem sint determinati ad plerumque dicendum res, vt sunt in mente ipsorum, & quo magis sunt ad hæc determinati, eò censemus illos mereri maiorem fidem; & quia nullus homo est totaliter determinatus ad hæc duo, sed quilibet potest falli propter defectum summæ sapientię, & potest mentiri propter defectum summæ veracitatis, ideo existimamus nullum hominem mereri summam fidem; ergo Deus meretur summam fidem per hoc, quod sit summè determinatus ad hæc duo.

7. Confirmatur; nam si existimarem Deum esse summè sapientem, ac proinde non posse falli, sed esse summè mendacem, ac proinde semper mentiri, vel esse summè veracem, adeoque non posse mentiri, sed esse summè insipientem, ac proinde semper falli, & errare, eo ipso censeremus Deum nullam mereri fidem; ergo Deus meretur summam fidem per hoc, quod sit summè sapiens, & summè verax, vt explicatum est.

8. Posito, quod assensus fidei diuinæ proximè resoluitur in summam Dei veritatem, & in diuinum testimonium, queritur, vtrum non solum proximè, sed etiam vltimò resoluitur in hæc duo; & quia assensus fidei, & vniuersaliter omnis assensus intellectualis vltimò resoluitur in propositiones immediatas, quibus assentimur propter se, queritur, vtrum per fidem assentiamur immediatè summæ Dei veri-

veritati, & reuelationi, an potius mediata, & propter aliquod aliud motiuum. Hanc questionem vt discutiamus, primo examinabimus, vtum per fidem immediatè assentiamur diuine reuelationi: secundo, vtum immediatè assentiamur diuine veritati: & tunc ex professo respondebimus tribus obiectionibus propositis in rationibus dubitandi,

QVAESTIO CXIII.

Vtrum assensus fidei ita proximè resoluitur in reuelationem Dei, vt vltimò resoluitur in auctoritatem Ecclesiae, vel in motiua credibilitatis?

1. Videtur vera sententia, in quam teste Cardinali de Lugo disp. 1. de Fide, sect. 5. nu. 5. videntur inclinare Durandus in 3. dist. 24. quæst. 1. nu. 8. & 9. & dist. 25. qu. 3. Gabriel in 3. quæst. 2. art. 1. Ochamus in 3. quæst. 8. Medina lib. 5. de reâ in Deum fide, cap. 11. & alij, quod fides licet proximè resoluitur in auctoritatem, & testimonium Dei, tamen vltimo resoluitur in auctoritatem, & testimonium Ecclesiae, & in motiua, propter quæ credimus Ecclesiam habere maximam quamdam auctoritatem in testificando, quæ dicuntur motiua credibilitatis. Primò enim hæc propositio, *Deus reuelauit religionem christianam, & catholicam*, est neutra, & non est propter se credibilis; ergo vt credamus Deum reuelasse nostram religionem? Respondemus, quod credimus propter auctoritatem, & testimonium Ecclesiae, iuxta illud Augustini lib. contra Epist. Fundam. cap. 5. *Ego verò Euangelio non crederem, nisi me Catholica Ecclesia commoueret auctoritas*; ergo &c.

2. Secundò cum dubitatur, vtum Deus aliquid reuelauerit, recurrimus ad Ecclesiam, & si Ecclesia per Concilia generalia, vel per summos Pontifices definiat Deum hæc reuelasse, firma fide credimus Deum hæc reuelasse; ergo assensus, quo credimus Deum aliquid reuelasse, vltimò resoluitur in auctoritatem, & testimonium Ecclesiae.

3. Tertio videtur assensus fidei non resolui vltimò in testimonium, & auctoritatem Ecclesiae, sed in alia motiua, propter quæ credimus Ecclesiam habere summam quamdam auctoritatem. Hæc enim propositio, quod Ecclesia catholica habet summam quamdam auctoritatem, & maiorem, quam Ecclesiae hæreticorum, Gentilium, & Mahometanorum, ex terminis est neutra; ergo vt credamus Ecclesiam catholicam habere summam quam-

dam auctoritatem, indigemus alijs motiuis, ergo assensus fidei vltimo resoluitur in motiua, propter quæ credimus Ecclesiam catholicam habere summam quamdam auctoritatem; & in hæc motiua videtur resolui dem suam Augustinus to. 6. lib. contra Epist. Fundam. cap. 4. dicens; *multa sunt alia, quæ eius (hoc est Catholice Ecclesie) gremio maxime teneant. Tenet consensus populorum, nutrita, charitate aucta, vetustate firmata; tenet ipsa sede Petri, cui pascebas oues post resurrectionem Dominus commendauit, vsque ad presentem episcopatum successio sacerdotum; tenet postremò ipse catholice nomen, quod non sine causa inter tam multas hæreses, sic ista Ecclesia sola obtinuit, tam omnes hæretici se catholicos dici velint, quæ tamen peregrino alicui, ubi ad catholicam conuenitur: nullus hæreticus vel basilicam suam, vel domum audeat ostendere.*

4. Quarto hæc ipsa, ac præsertim, quod Ecclesia catholica fuerit miraculis inchoata, spe nutrita, charitate aucta, quod fuerit inquam interrupta series Romanorum pontificum B. Petri successorum, non sunt per se credibilia, sed creduntur solum propter auctoritatem humanam historicorum; ergo assensus fidei resoluitur tandem in auctoritatem humanam historicorum. Imò quia plerique, puta pueri, simplices, & indocti non legerunt historicos, credunt hæc propter auctoritatem, ac testimonium parochorum, concionatorum, & magistrorum; ergo fides plurimorum resoluitur vltimo in auctoritatem humanam parentum, parochorum &c.

5. Respondeo assensum fidei non posse vltimo resolui in auctoritatem Ecclesie catholice, neque in alia motiua explicita in rationibus dubitandi, tanquam in motiua trinitate fidei.

6. Probat; nam si fides vltimo resoluitur in auctoritatem Ecclesie materialiter sumpta, hoc est in quantum abstrahit ab hoc, quod habeat assentiam Spiritus Sancti, crederemus Deum reuelasse catholicam religionem ex hoc motiuo, quia Ecclesia catholica materialiter sumpta testatur Deum reuelasse catholicam religionem; sed Ecclesia catholica materialiter sumpta nihil aliud est quam quædam multitudo hominum ecclesiasticorum congregatorum; ergo crederemus Deum reuelasse religionem catholicam, quia hæc multitudo hominum id testatur; hæc multitudo hominum ex se præcisè, abstrahendo ab hoc, quod habeat assentiam Spiritus Sancti, habet auctoritatem purè humanam, & fallibilem; ergo fides vltimò resolueretur in auctoritatem purè humanam, & fallibilem, adeoque non posset habere summam certitudinem, ad quam requiritur vt vltimò resoluitur in auctoritatem infallibilem, in eaque fundetur, iuxta illud Apostoli ad Hebr. 6. *Abundantius volens Deus*